

Φώτης Κόντογλου: Οι απλές χαρές του καλοκαιριού

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Βλογημένος ο άνθρωπος που μπορεί, τώρα τὸ καλοκαίρι, νὰ ξεμακρύνει γιὰ λίγο ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς πολιτείας.

Ἄν τοῦ ἀρέσει ἡ θάλασσα, ἅς πάει σὲ κανένα νησί, πὺ δὲν εἶναι ἀκόμα χαλασμένοι οἱ νησιῶτες, ἢ σὲ κανένα ψαραδοχώρι. Νὰ μὴν κουβαλήσει ὅμως μαζί του τὴν πολιτεία, ὅπως κάνουνε πολλοί, πὺ ἀπὸ τὴ μιὰ θέλουνε νὰ ἀφήσουνε τὴν ταραχὴ πίσω τους, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη κουβαλᾶνε μαζί τους ὅλα τὰ περίπλοκα καὶ κουραστικὰ καθέκαστα τῆς πολιτείας.

Πάρε μαζί σου ὅσο λιγώτερα πράγματα μπορεῖς. Γιατί, τὸ πιὸ μεγάλο κέρδος πὺ θὰ ἔχεις πηγαίνοντας σ' ἓνα τέτοιο μέρος, θὰ ᾽ναι ἡ φχαρίστηση πὺ νιώθει ὁ ἄνθρωπος σὰν τοῦ λείψουνε πολλὰ πράγματα, πὺ τὰ ἔχει στὴν πολιτεία τόσο εὔκολα, καὶ πὺ ἐκεῖ πέρα θὰ τοῦ φαίνεται σὰν κάποια μεγάλη ἀπόλαυση καὶ χαρὰ τὸ πιὸ παραμικρὸ πράγμα.

Δυστυχισμένοι οἱ ἄνθρωποι πὺ δὲν τοὺς λείπει τίποτα, καὶ δὲν ἔχουνε τὴν ἐλπίδα νὰ λαχταρήσουνε κάποιο πράγμα, εἴτε φαγητὸ εἶναι, εἴτε ξεκούρασμα, εἴτε ὁμιλία,

εἴτε ζεστασιά, εἴτε δροσιά. Καὶ καλότυχοι ἀληθινὰ ὅσοι δὲν τὰ ἔχουνε ὅλα εὐκόλα, καὶ γιὰ τοῦτο γίνονται γιὰ δαύτους ὀλοένα νέα καὶ δροσερὰ ὅλα τὰ πράγματα.

Λοιπόν, μὴν πάρεις πολλὰ πράγματα μαζί σου, γιὰ νὰ μὴν πάρεις καὶ τὴν ἀτονία καὶ τὴν ἀνοοσία, ποὺ δίνει στὸν ἄνθρωπο ἡ εὐκόλη ἀπόλαυση. Τότε θὰ καταλάβεις πόσο πολῦτιμα εἶναι καὶ τὰ πιὸ τιποτένια πράγματα.

Ἡ μοναξιά θὰ δώσει ἀξία στὴν ἀπλὴ παρέα, ἡ πείνα στὸ μαῦρο ψωμί, ἡ κούραση στὸ σκληρὸ στρωσίδι.

Ἡ πύρα τοῦ ἡλίου κ' ἡ ἀρμύρα τῆς θάλασσας θὰ ψήσει τὸ πετσί σου, θὰ στύψει τὸ κορμί σου καὶ τὴν πληγιασμένη ψυχὴ σου καὶ θὰ νοιώσεις πὼς ζεῖς ἀληθινά, ὅπως ζοῦνε τὰ ἄλλα τὰ πλάσματα ποὺ ἀπομείνανε στὸν φυσικὸ τρόπο τῆς ζωῆς τους. Θὰ καταλάβεις στὸ κορμί σου καὶ στὴν ψυχὴ σου ἀληθινὴ ὑγεία, καὶ κάποια ζωντάνια ποὺ τὴν εἶχες ξεχάσει· κι αὐτὸ ποὺ ἔλεγες ὑγεία στὴν πολιτεία, θὰ σοῦ φανεῖ τότε σὰν ἀρρώστεια.

Θὰ ξεκουραστεῖς ἀπὸ τὴν ἀπλοποίηση τῆς ζωῆς σου, ἂν βέβαια δὲν εἴσαι ὀλότελα χαλασμένος, ὥστε νὰ 'χεις τὴν ἰδέα πὼς ἡ εὐτυχία εἶναι τὸ νὰ 'σαι μπερδεμένος μέσα σὲ χίλια δύο σκοινιά, καὶ νὰ 'χεις στὸ μυαλό σου ἄλλες τόσες ἔγνοιες.

Σὰν ἀρχίσεις νὰ ξεχωρίζεις σιγὰ-σιγὰ τὸν ἑαυτό σου, ποὺ εἶτανε πρωτύτερα πολὺ μακριά, σὰν ἴσκιος, καὶ νὰ κάνεις συντροφιά μαζί του, χωρὶς νὰ στεναχωριέσαι. Δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς θὰ πιάσεις νὰ μιᾶς μὲ τὴ θάλασσα, μὲ τὰ δέντρα, μὲ τὰ πουλιά, μὲ τὶς πέτρες, καὶ νὰ τὰ λὲς ἀδέλφια σου, ὅπως ἔκανε ὁ ἅγιος Φραντζέσκος, ἀλλὰ θὰ σοῦ φαίνεται πὼς δὲν πέφτεις ἀπὸ τὴν κουτὴ σου τὴν ἀξιοπρέπεια σὰν ξαπλώσεις στὸ χῶμα καὶ κοιτάζεις ὥρες τὰ μαμούνια, εἴτε, σὰν κάθεσαι στὴν θαλασσόπετρα καὶ σεριανίζεις τὰ ψαράκια, τὰ καβούρια καὶ τ' ἄλλα τὰ ζωντανὰ τ' ἀρμυροῦ νεροῦ, δίχως νὰ κουράζεσαι καὶ νὰ βαρυνέσαι.

Διαβάστε ἀκόμα - [Φώτης Κόντογλου - Πέθανε σαν σήμερα το 1965](#)

Φώτης Κόντογλου - Εὐλογημένο Καταφύγιο, ἐκδ. Ακρίτας, 2000